

Kázání Růžďka 3.11.2024

Lék na malomoc (vstup 689,1)

Introit: **Pějte žalmy Hospodinu, jeho věrní, vzdějte chválu tomu, co připomíná jeho svatost, neboť jeho hněv je na okamžik, jeho přízeň však na celý život. Večer se uhostí pláč, a ráno všechno plesá.** (Žalm 30, 5-6)

Píseň 289

Modlitba

Čtení: Ageus 2, 11-19

Píseň 313

Text kázání: Marek 1, 40-45

Milí přátelé, bratři a sestry,

všichni jistě víme, že malomocenství neboli lepra, je silně infekční nemoc. Takto nakaženému člověku se zaživa v bolestech znetvořuje a rozkládá tělo. Postihuje to také nervový systém a působí i ochrnutí údů. Za doby Pána Ježíše na tuto nemoc prakticky nebyly žádné léky. Malomocný člověk byl v podstatě odepsán ze společnosti i ze života. Aby druhé nenakazil, musel přežívat a dožívat v těžkých podmínkách mimo města a vesnice. Mezi lidmi měl zakázaný vstup. A když se naopak k malomocnému člověku někteří lidé nevědomky blížili, měl malomocný za povinnost už zdálky volat, **malomocný, malomocný!** To proto, aby se nenakazili další.

Ve Starém zákoně bylo pravidlem, že i předměty, které přišly do styku s malomocným, byly také prohlášeny za nečisté. Tehdy ještě neznali slovo vir, nebo bakterie, spíše to měli spojené s kultickou nečistotou. Starozákonní lid totiž věřil, že tato nemoc, stejně jako i jiné, pochází od zlých duchů. A proto se na nemocného pohlíželo jako na toho, kterého dostihl Boží trest za nějaké hříšné jednání. Pravdou ale bylo, že tato nemoc buď byla dědičná, anebo ji způsobovaly tzv. sapotoxiny obsažené **v koukolu, anebo v rostlině taro**, z které se tehdy připravovaly pokrmy. To samozřejmě nikdo tehdy nevěděl. Každopádně pro bezpečnost zde byla jasná pravidla nikoho takového, anebo nečistého předmětu, se nedotýkat, jinak se člověk poskvrní nejen tělesně, ale především duchovně. Jak už jsem říkal, starozákonní lid měl za to, že i tělesná nemoc je důsledkem špatného duchovního stavu dotyčného člověka. To ostatně dnes řeknou i mnozí lékaři, že mnoho nemocí je psychosomatických. Jinými slovy ve zdravém těle zdravý duch. Nebo spíše zdravým duchem k tělesné svěžesti.

Nicméně vraťme se ještě do Starého Zákona. V knize proroka Agea jsme četli, jak to vlastně je s jakoukoliv poskvrnou: **I řekl Ageus: „Kdyby se někdo poskvrněný mrtvolou dotkl něčeho z těchto věcí, poskvrní se to tím?“ Kněží odpověděli: „Poskvrní.“** Můžeme si to samozřejmě představit i jinak. Když bude mít chlap špinavé ruce např. od vyjetého motorového oleje a hrábne manželce do skříně s čistým bílým a voňavým prádlem, tak jak to dopadne? Asi se se zlou potáže. Je to tak? Ty věci samozřejmě se také zašpiní. Ageus zde ale klade vlastně ještě jinou otázku: **„Kdyby někdo nesl svaté maso v cípu svého šatu a dotkl by se tím cípem chleba, kaše, vína, oleje nebo jakéhokoli jídla, bude to tím posvěceno?“** **Kněží odpověděli: „Nikoli.“** Proč zde vlastně zmiňuje tyto dvě otázky? Poukazuje tím totiž na jeden zajímavý princip, který vlastně můžeme v tomto světě vidět. Od špinavé věci se čistá věc při dotyku zašpiní. Ale kdybyste chtěli čistou věcí, třeba čistou košili, dotykem očistit věc špinavou, očistí se tím? Neočistí. Naopak to dopadne stejně jako v prvním případě. Obě košile budou špinavé.

Prorok Ageus těmito otázkami vlastně poukazoval na duchovní stav Božího lidu: **„Tak je tomu přede mnou s tímto lidem, s tímto pronárodem, je výrok Hospodinův, i se vším dílem jejich rukou: cokoli sem přinášejí, je poskvrněné.** Jinými slovy tím chtěl vlastně říct, že jejich víra není opravdová. Že žijí ve svých nečistotách a myslí si, že když přijdou jednou za čas do Božího chrámu, tak že budou očištěni tím, že přinesou nějakou oběť za svůj hřích. A když odejdou, tak ve své nečistotě pak budou pokračovat dál. A nejen to. Svým jednáním vlastně **poskvrňují Boží chrám a společenství Božího lidu!** A to je věc závažná. K čemu bychom to dnes mohli přirovnat? Kde dnes najdete opravdovou církev, opravdové společenství? Tam, kde lidé svou víru žijí opravdově, v lásce a odpuštění, a jsou vydáni cele Pánu Ježíši Kristu. A kde najdete církev vlašnou, zesvětštelou, malomocnou? Tam, kde lidé nejsou cele vydáni Kristu, tam, kde zůstávají v hříchu a následování Pána Ježíše není prioritou číslo jedna. Tam, kde lidé do církve chodí, přec jen žijí životem světským. A také v církvi, kde se vyučuje něco jiného, než co praví Písmo svaté! A tam, kde se lidé nemodlí. Je to tak?

Milí přátelé, tento čtvrtek byl pro protestantské církve významným dnem. Víte, co jsme si připomínali? **Den reformace**. 31. října 1517 přibil Martin Luther na vrata witenberského chrámu 95 tezí, ve kterých se vyhraňuje zejména proti odpustkům, proti zesvětštění církve. Stačí, když si koupíš odpustek a můžeš pak vesele hřešit dál. Takové bylo ovoce tehdejší církve. To ovšem nebyla ta drahocenná milost, i když byla koupená třeba za drahé peníze. To byla milost před Bohem velmi laciná a zcela k ničemu. Neboť neodvracela lid od hříchu a nesmiřovala s Bohem. **Ta pravá drahocenná milost je totiž spojena s drahocennou Kristovou krví a s opravdovým pokáním.** S opravdovým odvrácením se od nepravostí a s proměnou života vedoucího k bezvýhradnému následování Pána Ježíše Krista.

Naproti tomu, bratři a sestry, víte, ke komu lze přirovnat člověka, který žije podle sebe a není smířen s Bohem? Právě k tomu malomocnému. Jeho život je z Božího pohledu vlastně v rozkladu. **Hřích je vlastně to, co člověka rozkládá zevnitř. Hřích je to, co člověka vlastně znetvořuje a působí to také na nervový systém. Jako to malomocenství.** Pocity viny, odsouzení, neklid, nepokoj, strach z nejistoty, z Božích soudů, takto hřích člověka zevnitř trýzní a rozkládá. Hřích člověka také ochromuje, bere mu radost ze života a nakonec uvádí člověka do samoty a smrti. Ti malomocní někdy takto trpěli v té nemoci třeba i dvacet let. Dvacet let izolovaní, bez naděje, osamocení od Božího lidu. Kolik takových malomocných se vzdálilo z Božího lidu? A nejsme my sami někdy malomocní? Nejsme i my někdy těmi, kteří přichází do chrámu, vyznávají své hříchy, přijímají odpuštění, ale pak se vrátíme do své nečistoty? Jsem opravdový křesťan, anebo vlažný? Jsem křesťan, v jehož životě se projevují neduhy duchovního malomocenství, křesťan, který bloudí a je osamocen? Křesťan, který ztratil radost, ztratil chuť do života?

V tom starozákonním lidu to, milí přátelé, s těmi malomocnými vypadalo totálně beznadějně. Ztraceni navždy. Přesto i u toho proroka Agea můžeme slyšet naději. Ačkoliv se vám nedaří, ačkoliv jste jak ochromení, osamocení, duchovně vyprahlí, hladoví, **od tohoto dne vám bude žehnat.** To je nepřímé zaslíbení Mesiáše. Mesiáše, který má moc změnit pravidla hry. A tak se taky stalo. **Přijde k němu malomocný a na kolenu ho prosí: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“ A hned se jeho malomocenství ztratilo a byl očištěn.** Ježíš není ten, který by porušil pravidla hry tím, že se dotknul nečistého a tak sám by byl nečistý. On zůstal čistý. Proč? Protože to je Boží Syn. A tak Ježíš tady začíná hrát úplně novou hru. Protože On je jediný lék na lidský hřích, na naši malost, malomoc, malomocenství. Koho se totiž dotkne On, tak ten bude uzdraven a očištěn! To je zcela jinak, než doposud! **Tu mu Ježíš pravil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj za své očištění, co Mojžíš přikázal – jim na svědectví.“** Ovšem aby mohl být vrácen do společenského života, bylo potřeba, aby šel ke knězi, který by ho prohlédl a prohlásil za čistého, že už může zpět mezi lidi. Podle vyprávění Markova evangelia se ale nezdá, že by šel ke knězi. **On však odešel a mnoho o tom vyprávěl a rozhlašoval, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. A chodili k němu odevšad.** Jeho uzdravení bylo tak zřejmé a jeho proměna k radostnému životu tak viditelná, že všude to rozhlašoval a lidé se ho už nebáli. Za to Ježíš, jsme četli, nemohl pro to svědectví malomocného vejít do města a tak zůstával venku na opuštěných místech. Jakoby zde Ježíš vrátil do života osamocené nemocné a sám na sebe tu jeho samotu vzal. Ano, takový je Ježíš. Chce vzít na sebe tvůj i můj hřích, tvé i mé malomocenství. I tebe se chce dotknout a nebojí se toho. I tebe chce očistit. Uzdravit. Jen je potřeba Ho o to v pokoře požádat. **Chceš-li, očisti mne, Pane.** Dovol Ježíši, aby se tě dotknul. Stačí tak málo a budeš čist. Vráti tě do života, dá ti novou radost, chuť i sílu. Amen. Modlitba píseň 320

Večeře Páně (písně 717, 719, 718)

Slovo poslání: 2. Korintským 6, 14-18

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budí a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 384